

אי עצירה במעבר חצייה

פרטי המקרה

התנהגות האיש החוצה, לא הצביעה על כוונתו לחצות. בעיני הנהג

נתונים מרכזיים

1. מרחק ההולך רגל מהמעבר חצייה בזמן הדו"ח

2. התעסקות ההולך רגל בדברים חיצוניים כגון טלפון או דיבור עם חברו או שאינו מפנה את מבטו למעבר החצייה.

3. חובת העצירה על פי ניסוח התקנה הינה, רק עם ניכר שה-הולך רגל מתכוון לחצות

מבוסס ע"פ פס"ד

תתע (ב"ש) 10079-05-19

מדינת ישראל נ' לרר דוד

כבוד השופט דוד לנדסמן

מדובר במקרה, שההולך רגל בעודו מתעסק בטלפון, היה מרוחק משפת המדרכה כ-3 מטרים, ולא הסתכל לכיוון מעבר החצייה,

סיכום ההכרעה

ראשית כל, הנאשם הכחיש מיד את העבירה המיוחסת לו. העובדה כי בשלב כלשהו אחרי שהאוטובוס חלף על פני המעבר, אז חצתה הולכת הרגל את הכביש אינה בהכרח מצביע כי הנאשם היה צריך לתת לה לחצות את הכביש.

השאלה להכרעה הינה האם כאשר התקרב אל מעבר, היה ניכר לנאשם כי בכוונתה לעבור את הכביש.

על מנת להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו על התביעה להוכיח מעבר לכל ספק כי היה ניכר בעיני הנאשם כי בכוונת הולכת הרגל לחצות את המעבר, עצם המעבר לאחר מכן, אינה הופכת את הנאשם באופן אוטומטי לאשם בעבירה, לפי תק' 67(א)(1) לתקנות התעבורה.

בניגוד לעדויות השוטרים שהתבססו על הדו"חות שרשמו, ניכר היה כי הנאשם זוכר היטב את האירוע וכן עשה מאמצים כדי להביא ראיות שבכוחן לשלול את העבירה המיוחסת לו. גם אם לא הצליח בכך בשל דברים שלא בשליטתו, עדותו הייתה מהימנה ואין אני יכול לשלול את עדותו, לפיה הולכת רגל עמדה מרחק של 3 מטר ממנה, ודיברה בפלאפון ולא נתנה כל אינדיקציה שהיא מתכוונת לחצות את הכביש.

בנוסף, מעדות השוטר כי הולכת הרגל לא הסתכלה לכיוון המעבר החצייה, נתון המחזק את טענת הנאשם.
עצם העובדה כי השוטרים כן הגיעו אל הנאשם כאשר הוא היה כבר בעיצומו של העלאת נוסעים בתחנה אל האוטובוס, מצביע כי לא הגיעו מידית ולכן, אין בעצם חציית הכביש בשלב מאוחר יותר, כדי להוכיח את אשמת הנאשם.
עוד אוסיף כי לפי ניסוח התקנה, אין חובת עצירה אלא אם כן, ניתן להבין כי בכוונת הולך הרגל לחצות את הכביש.
נוכח הספק בעיני, באם בנסיבות המתוארות לעיל, היה אכן "ניכר" לנאשם כי בכוונתה לעבור את הכביש,
הוחלט לזכות את הנאשם

האיש החוצה במדרכה, ולא ירד לכביש.

מדינת ישראל נ נריה יואב

תת"ע 583-03-20

בפני השופט אריה זרזבסקי

הוראת תקנה 67 (א1) לתקנות קובעת: "נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה, יאט את רכבו אם הולך רגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החצייה ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש, ייתן לו זכות קדימה."

הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום. וטען שלא ראה על המדרכה הולך רגל המתכוון לחצות. ההולכת רגל הייתה במרחק 2 מטר ובהליכה, והיה לה מרחק רב להגיע למעבר החצייה, וכן הייתה הולכת רגל שלא "ניכר בכוונתה לחצות"

הסיבה לזיכוי

השוטרת שהעידה בתיק, לא יכלה לומר בבירור מה המרחק בו הייתה ממעבר החצייה, ומה המרחק היה בינה להולכת רגל החוצה

ועל כן עדותה הייתה חסרה, ככל שהדבר נוגע למרחק ממנו הבחינה בהולכת הרגל שכן לא ידעה להשיב האם ראתה הולך רגל שעבר, לפני שכתבה את הדו"ח, ביחס להולכת הרגל שבגינה קיבל את הנאשם את הדו"ח, שכן לטענתה הולכת הרגל הייתה "עם שפת גופה לכיוון מערב לכיוון מעבר החצייה" ועל כן לא ניתן לאמוד או להעריך האם הייתה העדה יכולה להבחין אם בכוונתה של הולכת הרגל לחצות עוד בטרם הספיק רכבו של הנאשם להגיע אל מעבר החציה.

האיש החוצה סימן לנהג להמשיך בנסיעה

תתע (עכו) 2288-05-19

מדינת ישראל נ' דב שפק

כבוד השופט יעקב בכר

סיכום של דבר:

מאחר ונטל השכנוע רובץ לאורך כל הדרך על כתבי המאשימה, וזו נתמכת ע"י גרסת השוטר כעדות יחידה, ויכול כי הנאשם אכן לא ביצע את המיוחס לו, כפי שעולה מגרסתו, הנתמכת ע"י עדותה הנחרצת של אשתו, לפיה עמדו הולכי הרגל על המדרכה, וסימנו לנאשם בעיניים להמשיך בנסיעה ללא כל סימן מצידם לחציית הכביש, הגעתי למסקנה כי אין מקום להעדיף גרסה על פני רעותה, ויש מקום במקרה דנן לזכות את הנאשם מחמת הספק.